

10 e Kamer

Nr. 1252/05
VAN HET PARKETNr. C/132/08
VAN HET ARREST

1 februari 2008

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

not. DE 66.L8.104566/03/26 van het Openbaar Ministerie tegen:

Nr. _____, houtbewerker, geboren te _____
op _____, wonende te _____;

Verdacht van :

Te _____ vanaf 20 mei 2003 (stuk 37) tot en met datum der dagvaarding (26 mei 2005)

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, te hebben uitgevoerd

namelijk door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 24 oktober 2005, 13de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Verklaart de beklaagde _____ schuldig aan de feiten omschreven onder de enige tenlastelegging.

Toepassing makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek.

Veroordeelt de beklaagde _____ voor deze feiten samen tot een geldboete van € 30, met 45 deciemmen verhoogd, € 165 bedragend.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de beklaagde uitgesproken geldboete van € 165 zal kunnen worden vervangen door een gevangenisstraf van 10 dagen.

Spreekt lastens de beklaagde de verplichting uit om eenmaal een bedrag van € 10, met 45 deciemmen verhoogd, € 55 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Legt de beklaagde een vergoeding op van € 25 zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Veroordeelt de beklaagde tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van € 92,53.

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, de beklaagde het strijdig gebruik van het onroerend goed gelegen te , kadastraal gekend onder , met de hoofdfunctie verblijfsrecreatie te staken en dit binnen een termijn van een jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Zegt voor recht bij toepassing van artikel 153 al. I van het decreet van 18 mei 1999 dat voor het geval het strijdig gebruik niet binnen de vastgelegde termijn wordt gestaakt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen voorzien.

Zegt voor recht dat op vordering de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 125 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 27 oktober 2005 door de beklaagde;
- 7 november 2005 door het openbaar ministerie;

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 3 januari 2008 in het Nederlands:

de beklaagde in zijn middelen van verdediging bij monde van meester | , advocaat aan de balie te | ,

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van | , substituut-procureur-generaal.

* * *

1. De hogere beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; zij zijn ontvankelijk.

2. Aan de beklaagde wordt in de enige telastlegging te last gelegd dat hij in de periode vanaf 20 mei 2003 tot en met 26 mei 2005 bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk heeft gewijzigd van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en dit door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

Door het geven, zonder de daartoe vereiste voorafgaande vergunning, van een nieuwe functie aan het onroerend bebouwd goed (van verblijfsrecreatie naar wonen), wordt het misdrijf van uitvoering van een niet-vergunde maar vergunningplichtige functiewijziging voltrokken.

De omstandigheid dat de hoofdfunctie wonen – wat, bij ontstentenis van een wettelijke omschrijving, overeenkomstig het gewone taalgebruik moet worden begrepen als "gehuisvest zijn" – een zekere continuïteit veronderstelt, staat niet eraan in de weg dat de wijziging van de functie van het onroerend bebouwd goed van verblijfsrecreatie naar wonen zich op een welbepaald ogenblik voordoet.

Het misdrijf van instandhouding van deze niet-vergunde maar vergunningplichtige functiewijziging bestaat in het schuldig verzuim om aan het bestaan van de aldus wederrechtelijk doorgevoerde functiewijziging een einde te maken, wat inzonderheid blijkt uit het verdere gebruik van het onroerend bebouwd goed overeenkomstig de niet-vergunde gewijzigde functie. Als voortdurend misdrijf, dit is een misdrijf dat bestaat in een ononderbroken en door de dader bestendigde wederrechtelijke toestand, onderscheidt het zich van de wederrechtelijke functiewijziging doordat het noodzakelijk daarop volgt.

Daarom dringt zich de verbetering van de kwalificatie van de telastlegging op als volgt:

"Te

Bij inbreuk op artikel 99 § 1-6°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid, 1°, derde en vierde lid, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), de bij artikel 99 § 1-6° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, namelijk door zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, met name:

1. de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen door het bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als gebied voor verblijfsrecreatie,

op 20 mei 2003

2. de onder 1 beschreven toestand te hebben in stand gehouden,

van 21 mei 2003 tot en met 26 mei 2005."

Van deze verbetering van de kwalificatie werd aan de partijen kennis gegeven op de terechtzitting van het hof van 3 januari 2008 en de beklaagde en het openbaar ministerie hebben er tegenspraak over gevoerd.

De aldus verbeterde telastlegging heeft in haar beide onderdelen betrekking op dezelfde feiten als diegene die er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag liggen.

3. Het hof dient te onderzoeken of de te last gelegde feiten nog steeds strafbaar zijn.

3.1. De in onderdeel 1 van de verbeterde telastlegging aan de beklaagde te last gelegde feiten maken thans een inbreuk uit op artikel 99 § 1-6°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid, 1°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO.

3.2. Met betrekking tot onderdeel 2 van de verbeterde telastlegging is het zo dat het artikel 146, derde lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Deze bepaling trad in werking op 22 augustus 2003. Ingevolge artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het in onderdeel 2 van de verbeterde telastlegging te last gelegde misdrijf van in stand houden was op 31 mei 2005, het tijdstip waarop de strafvordering werd aanhangig gemaakt voor de eerste rechter door de betekening van de oorspronkelijke dagvaarding aan de beklaagde, niet langer strafbaar. Het strijdig gebruik van het onroerend bebouwd goed waarop de verbeterde telastlegging betrekking heeft, is volgens het gewestplan , vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 november 1978, immers gelegen in een gebied voor verblijfsrecreatie, geen ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 146, vierde lid DORO, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003 en gewijzigd bij artikel 46 van het decreet van 21 november 2003. De opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf van in stand houden vóór het tijdstip waarop de eerste rechter werd geadieerd,

brengt mee dat de erop betrekking hebbende strafvordering niet ontvankelijk is. Dit is ook zo voor de vordering tot het staken van het strijdig gebruik en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom, voor zover gesteund op het misdrijf van in stand houden.

4. Vermits de opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van in stand houden in deze de onontvankelijkheid van de er op gesteunde strafvordering tot gevolg heeft, kan er geen sprake meer zijn van samenloop met het misdrijf zoals omschreven in onderdeel 1 van de verbeterde telastlegging. Aldus nam de verjaringstermijn een aanvang op 20 mei 2003. Sedertdien zijn minder dan vijf jaren verlopen zodat de strafvordering met betrekking tot onderdeel 1 van de verbeterde telastlegging, zelfs zonder inachtneming van enige grond van stuiting of schorsing van de verjaring, niet is vervallen door verjaring.

5. Gelet op de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het hof is onderdeel 1 van de verbeterde telastlegging, zoals hiervoor onder randnummer 2 omschreven, in hoofde van de beklaagde naar eis van recht bewezen. De beklaagde betwist voor het hof overigens terecht dit hem te last gelegde feit niet. Hij verklaarde ook al tijdens het opsporingsonderzoek dat hij vanaf 20 mei 2003 op het adres woont en dat hij er van op de hoogte was dat hij daar niet permanent mocht wonen. Hij deed het toch omdat hij naar aanleiding van zijn echtscheiding dringend een verblijfplaats, waaronder dient verstaan een woonplaats, nodig had en alle accommodatie er aanwezig was (zie stuk 37 van het strafdossier).

6.1. De beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij in gebied voor verblijfsrecreatie ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijke belangen.

De hierna bepaalde geldboete vormt, ook rekening houdend met zijn actuele sociale en financiële toestand, een passende bestraffing van aard hem te doen inzien dat hij in de toekomst de decretale voorschriften ter zake dient na te leven.

6.2. De beklaagde pleegde het misdrijf na 31 december 2001 en vóór 1 maart 2004 zodat de geldboete, uitgedrukt in euro, dient te worden verhoogd met 40 opdecimen.

7. De beklaagde dient als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en dient vermeerderd te worden met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van het bewezen verklaarde feit; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

8. De beklagde dient tevens te worden veroordeeld tot de vaste vergoeding verschuldigd krachtens artikel 77 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 25 mei 2007), genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006, in werking getreden op 8 januari 2007 en die thans na indexatie € 29,30 bedraagt. Ook deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

9.1. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in zijn brief van 16 februari 2004 met bijlage (zie stuk 10 t/m 13 van het strafdossier) als herstelmaatregel het staken van het strijdig gebruik, wat impliceert het niet langer permanent bewonen van het weekendverblijf, met verbeurte van een dwangsom van € 125 per dag bij niet naleving van het bevel tot herstel.

9.2. De opheffing van het strafbare karakter van het in stand houden vóór het tijdstip waarop de eerste rechter van deze herstellvordering werd geadieerd door de betekening van de oorspronkelijke dagvaarding, brengt niet mee dat de bewezen wederrechtelijke functiewijziging niet langer de toereikende grondslag kan uitmaken van de herstelmaatregel.

9.3. De herstellvordering werd voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van artikel 149 § 1 DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Krachtens artikel 198bis DORO kan het hof deze vordering die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluidend advies voorleggen, nu deze raad inmiddels is samengesteld en zijn huishoudelijk reglement op 16 december 2005 door de Vlaamse Regering is goedgekeurd (B.S. 13 januari 2006).

Het hof acht het in de gegeven omstandigheden evenwel noch nodig, noch opportuun de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur alsnog voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

9.4. Het door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur gevorderde staken van het strijdig gebruik is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het onvergund wijzigen van de hoofdfunctie een einde te stellen. De beklagde bewoont nog steeds de woning zodat aan het strijdige gebruik geen einde is gesteld en de functiewijziging werd nog niet vergund. De gevorderde herstelmaatregel legt aan de beklagde, in het bijzonder gelet op de hierna bepaalde termijn om een einde te stellen aan het strijdig gebruik, geen onverantwoord hoge lasten op.

Artikel 149 § 1, eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)". Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk

het hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het niet langer permanent bewonen van het weekendverblijf te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet zich uit te spreken over de opportuniteit van de gevorderde herstelmaatregel.

Het hof is van oordeel dat, in acht genomen de motieven aangehaald in de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, onder meer met betrekking tot de ernst van de overtreding en de onverenigbaarheid met de bestemming, de vordering tot het niet langer permanent bewonen van het weekendverblijf niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. De vordering is toereikend gemotiveerd door de juridische vaststelling dat het goed volgens het gewestplan gelegen is in een gebied voor verblijfsrecreatie en de feitelijke vaststelling dat het gebruik ervan met deze bestemming strijdig is en dat het permanent wonen in een recreatiegebied onherstelbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden en een overbelasting meebrengt van het gebied. De herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur staat in verhouding tot de ernst van de overtreding. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur diende zijn keuze niet negatief te motiveren in de zin dat moet worden gemotiveerd waarom geen meerwaardesom wordt gevraagd; hij doet het toch vermeldend dat sprake is van "een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk op de essentiële bestemmingsvoorschriften van het gebied", wat geen kennelijk onjuiste beoordeling is.

Kortom, tot deze vordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

Rekening houdend enerzijds met het feit dat bevoegde overheden reeds geruime tijd beleidsmaatregelen in het vooruitzicht stellen met betrekking tot de problematiek van de weekendverblijven en anderzijds met het feit dat het hof dient te beslissen in acht genomen de thans geldende relevante bepalingen, past het de termijn binnen dewelke de beklagde tot het staken van het strijdig gebruik dient over te gaan te bepalen op twee jaar.

9.5. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert de verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot het staken van het strijdig gebruik.

Gelet op het talmen van de beklagde om het strijdig gebruik te staken, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot het staken van het strijdig gebruik. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklagde reeds kon overgaan tot het staken van het strijdig gebruik en de ruime termijn welke hem thans hiertoe

nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof, rechtsprekend op tegenspraak**

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:
2, 38, 40, 41 en 100 van het Strafwetboek,
162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering,
2 en 4, lid 1 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het koninklijk besluit van 19 december 2003 en artikel 1 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2005,
77 van het koninklijk besluit van 27 april 2007 genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006,
1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001,
1385bis en 1385ter van het Gerechtelijk Wetboek,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissende **met eenparige stemmen**:

Wijzig het bestreden vonnis als volgt:

Verbetert de telastlegging zoals hiervoor nader bepaald onder randnummer 2.

Verklaart de strafvordering met betrekking tot onderdeel 2 van de verbeterde telastlegging niet ontvankelijk.

Veroordeelt de beklaagde voor het misdrijf omschreven in onderdeel 1 van de verbeterde telastlegging tot een geldboete van € 150, te vermeerderen met 40 opdecimen tot € 750.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de opgelegde geldboete van € 750 zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van één maand.

Legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van

bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 29,30.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie en in hun geheel begroot op € 96,94 in eerste aanleg en op € 90,33 in hoger beroep, vaststellend dat alle kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf.

Verklaart de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot het staken van het strijdig gebruik en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom, voor zover gesteund op onderdeel 2 van de verbeterde telastlegging, niet ontvankelijk.

Beveelt aan de beklaagde het strijdig gebruik van het gebouw te , nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, voor wonen in plaats van verblijfsrecreatie te staken binnen een termijn van twee jaar, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval het strijdig gebruik niet binnen de gestelde termijn wordt gestaakt het college van burgemeester en schepenen van en/of de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 153, eerste lid DORO.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 25 per dag vertraging in de naleving van het bevel tot het staken van het strijdig gebruik, te rekenen vanaf het verstrijken van voormelde termijn van twee jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Kosten:		
	Afschriften:	28,50
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	23,62
		<hr/>
		82,12
	+ 10 % :	8,21
		<hr/>
	Totaal :€	90,33

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 1 februari 2008.

Aanwezig :

, kamervoorzitter,
, raadsheer,
, raadsheer,

, advocaat-generaal,

griffier;